

gifterne, at bortse altfor meget fra den økonomiske Bæreevne hos Befolkningen, ligesom den heller ikke beskæftiger sig meget med, hvad der er praktisk gennemførligt. Det er to Ting, som man maa lægge Mærke til, og som man ikke kan bortse fra. Overfor denne Side af Sagen staar Rigsdagen som den ansvarlige, og det Ansvar, der i saa Henseende hviler paa Rigsdagens Skuldre, det maa hævdes fuldt ud, naar Talen er om at bringe en saa stor Sag til Løsning. Hvis det nu var saadan, at der var fuldstændig Enighed mellem de sag- og fagkyndige, var det endda sin Sag, men det ved man jo er ikke Tilfældet, der er jo megen Uenighed, og ogsaa dette Forhold er noget, som man maa tage i Betragtning. Og naar der er Tale om Gennemførelsen af en Sag af saa vidtrækkende Betydning i finansiel Henseende som denne, saa maa det selvfølgelig ogsaa være Rigsdagen med det Ansvar, som den har, der maa drage Grænsen for, hvad der er økonomisk forsvarligt at paalægge Landet af Byrde hertil. Men jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa en Drøftelse heraf, det ligger jo udenfor den Diskussion, som vi ere inde paa her, jeg har kun nævnet angaaende den Sag saa meget, som jeg mener, det er nødvendigt at nævne i Anledning af det Ændringsforslag, som det ærede Medlem er Ordfører for.

I øvrigt skal jeg om dette Ændringsforslag sige, at naar den ærede Ordfører er enig i Hovedsagen med os om, at vi maa kræve et Ministerium, som støtter sig til Flertallet i dette Ting, saa forekommer det mig for Resten, at saa kunde det ærede Medlem meget vel tage sit Ændringsforslag tilbage og stemme for Flertallets Forslag, jeg tror, det vilde gøre Stillingen nok saa klar, som den ellers vil være. Men det er muligt, at den ærede Ordfører ikke kan tiltræde denne Tanke, og for saa vidt som det er Tilfældet, maa jeg sige, at jeg ikke kan tilraade at stemme for det Forslag, som det ærede Medlem paa sit Partis Vegne er Ordfører for.

Det ærede Medlem fra Kalundborg (Krabbe) sagde til mig, at jeg havde ført et direkte Forsvar for Forbryderen Alberti. Jeg begriber aldeles ikke, hvorledes det ærede Medlem kunde komme ind paa at sige saadant noget, det forekommer mig, at det er bare et af de mange Forsøg, der gøres paa at kline Venstrereformpartiet og Regeringen saa tæt op ad Forbryderen Alberti, som det er muligt. Nej, Sagen er den, at i mit første Foredrag søgte jeg at fremstille, saa godt som jeg kunde, i hvil-

ken Belysning Venstrereformpartiet den Gang naturlig maatte se de Beskyldninger, som bleve fremsatte mod den tidligere Justitsminister, og jeg gjorde det i meget dæmpede Ord, for at ikke mit Foredrag skulde kunne udtydes saadan, at mine Udtalelser bleve et Forsvar for den tidligere Justitsminister, for jeg kunde have fremført Citater af en Mængde Blade, tilhørende de forskellige politiske Partier, som i ganske anderledes Grad sloge dette fast, at der i den tidligere Justitsministers Administration var mange gode Ting, Udtalelser, som sloge fast, at de Beskyldninger, som bleve fremførte imod ham, ikke vare af et saadant Indhold, at der kunde bygges noget særligt derpaa. Jeg undlod imidlertid at gøre det, men Citaterne ligge her paa min Plads, ere til ærede Medlemmers Tjeneste, hvem der ønsker at se dem; men jeg skal fremdeles afholde mig fra at citere det. Jeg søgte at fremstille, i hvilken Belysning vi maatte se Beskyldningerne, ikke noget som helst andet, og det var den Gang, da ingen anede, at Alberti var en Forbryder, heller ikke de, som rejste Beskyldningerne.

Forbrydelsen selv har jeg fordømt og beklaget paa det stærkeste, og det vil fremgaa med tilstrækkelig Tydelighed af mit Foredrag.

Jeg kommer derefter til det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Trier). Han begyndte med at sige, at min Tone var alt for krigerisk, og at det havde været mere passende, hvis jeg var kommen med Hatten i Haanden og bedt om Forladelse. Jeg indrømmer selvfølgelig, at naar man staar som Ordfører under saa ekstraordinære Forhold som de nærværende, saa kan det være vanskeligt at stemme Tonen i den rigtige Nuance; deri er jeg ganske enig; og hvorvidt jeg i saa Henseende har været heldig, tilkommer det ikke mig selv at dømme om. Men det forekommer mig dog, at min Tone ikke har været saa slem, som det ærede Medlem vilde give det Udseende af, og det er ogsaa min Opfattelse, at det ærede Medlem har Uret i den Betragtning, at jeg skulde være kommen med Hatten i Haanden og bedt ham om Forladelse. Jeg har megen personlig Agtelse for det ærede Medlem; hvis jeg havde begaaet en Uret, havde jeg gerne bedt ham om Forladelse, men det tror jeg ikke, jeg har, og jeg tror heller ikke, jeg har begaaet nogen Uret overfor Samfundet — det er selvfølgelig det, han sigter til — i alt Fald ikke nogen Uret, som vi ikke ere fælles om at bære Skylden for. Sagen er jo nemlig den, at den